

Papež Jan Pavel II. navštíví Taizé při své
nejbližší cestě do Francie v neděli 5. října.

Na cestě k mezikontinentálnímu setkání v létě 1987

Příprava mezikontinentálních setkání, která se budou konat v létě 1987 v Taizé, již začala. Prvním krokem bylo setkání v Madrasu. Své zkušenosti předávají účastníci ve 45 zemích. Cestu v tomto roce doprovází celá řada textů: "Dopis z Madrasu", "Dopis malému společenství", "Dopis dětem a všem, kdo jim umí naslouchat" a "Šest otázek Organizací spojených národů". Evropského setkání, které navazovalo na setkání v Madrasu, se zúčastnila mládež ze západní i východní Evropy.

MADRAS, KUTTY STREET 43

Několik dní před vánocemi uveřejnil "Hindu", jeden z největších indických deníků, tento text: 'Kutty Street ve čtvrti Nungambakkam se podobá mnoha jiným městským čtvrtím v Madrasu: brlohy, volně tekoucí splašky, komáři. V žádném případě člověk nepřipadne na myšlenku, že by si některá známá osobnost umanula vybrat si k bydlení rovnou tuto ulici. Byť i jen na pár týdnů. A přece: v domě číslo 43 můžete narazit na bratra Rogera. Přijel do Madrasu na pozvání katolické církve a jihoindické církve. Zřejmě je šťastný, že tu je: 'Nejsem zde s nějakým pevným úkolem, říká, nýbrž abychom sdíleli život s chudými.'

S lidmi z této čtvrti vznikly vztahy tak úské, že bratr Roger při příjezdu do Barcelony mohl říci mladým: 'Bylo skoro nemožné se včera odpoledne rozloučit s těmi nejhudšními ze čtvrti, ve které jsme v Madrasu bydleli. Lidé se slzu v naší ulici se stali naší rodinou. Pohledy těch žen, mužů a dětí pronikaly člověku až do nejhlubšího nitra. Na jejich tvářích se dalo číst neuvěřitelné očekávání. Nechtěli nás nechat odjet. Jejich láska byla jako oheň.'

Žili jsme v malém příbytku o dvou místnostech, o který se opíraly baráky, jejichž střechy spletené z palmových listů padly zčásti za oběť orkánu 13. prosince. V jedné z těchto chatrčí ležel těžce nemocný mladý otec rodiny, chráněn sbytkem zničené střechy.

Ve svatvečer, 24. prosince, jsem v našem domku myslil na naše sousedy a uvažoval: Je-li lidská rodina vystavována tak silným napětím, jestliže obrovská bída stojí bezprostředně vedle nesmírného bohatství jednotlivců a vzrůstá-li obyvatelstvo v mnoha zemích přímo skokem (v Indii o 20 milionů ročně), je třeba vážně hledat východiska. Ptal jsem se sám sebe: Jaká rizika můžeme my sami podstoupit pro rozsáhlé vzájemné sdílení na všech pěti kontinentech? A tak vznikly dva záměry, na jaké jsem nikdy předtím nepomyslel: založit Gándhího cenu a chystat mezikontinentální radu sdílení.

TROŠKA RYB V RÝŽI

27. prosince kolem páté hodiny ranní se čtvrt Nungambakkam nečekaně rozhýbala. Proud lidí se pohyboval širokou, brlohy lemovanou Sterling Road k bráně jezuitské vysoké školy, která tuto směsicí ochotně přijímala. Většina mladých přišla ze všech možných, i těch nejdálejších koutů Indie (Assamu, Šillonu, od čínských a baruských hranic). A víc než tisíc dalších s asi dvaceti asijských a většinou evropských zemí k tomu. Byly zastoupeny i všechny sbývající kontinenty.

Tato přepestrá všehochuť, která s úžasem objevovala svou vlastní rozmanitost, byla rozdělena po celém městě, a Madras opravdu přišel s tím nejlepším: s upřímností a s milostí sdílení. Většinu mladých přijaly rodiny, které se svých hostů ujímaly s nejvyšší pozorností, do rýže přimíchávaly i trošku ryb a pro návštěvu přikoupily i svláčí talíř či pohárek na pití. Aby nebyli přílišnou sítěží, přinášeli si mladí porce vařené rýže, zavínuté do banánových listů a rozdávané při setkání, s sebou do svých hostitelských rodin.

Každá skupina v Madrasu se na toto přijetí dlouho a pečlivě připravovala. Jedna z těchto skupin nejprve dosti dlouho uvažovala o tom, co to znamená

přijmout hosta a navíc cizince. Skupina patří k městské čtvrti Bastrilagar, jejíž tamilští obyvatelé museli přestat několikrát vyhnánství, naposledy z Barny. Postupně objevovali, že půjde nejspíš o to přijmout cizince, jako by to byli Indové; oni že se už naučí a větší či menší zdatností jíst pomocí prstů pravé ruky, sedět na podlaze na rohožích či na nich spát a podobně. To že bude nejlepší cesta k opravdovému setkání. A protože mnoho ohatrčí v této čtvrti bylo příliš malých, přišli obyvatelé na nápad postavit společný přístřešek ze sbytků látek. Rodiny však velmi dbaly na to, aby měly své hosty u sebe doma k jídlu.

KATEDRÁLA Z BAMBUSU

Každé dopoledne se ze všech čtvrtí a předměstí Madrasu, který má 3,5 milionu obyvatel, se poutníci scházeli v areálu nungambakkamské vysoké školy, na trávnících a pod stromy.

Společné hodiny tam začínaly a končily významnou částí setkání: společnými modlitbami, které nikdy netrvaly méně než půldruhé hodiny. Protože v Madrasu neexistuje dostatečně velký chrám pro tolik lidí, byl sřízen pandal, obrovská provizorní stavba z bambusu a spletených listů kokosovníků, jak je v Indii svykem i při svatbách a tradičních slavnostech. Pandal byl překrásně vyzdoben; mnoho rozmanitých olejových lamp a svíček, spleteného listovní a hliněných nádob kolem ikony s křížem, před ní zapálené vonné tyčinky; květinové girlandy byly neustále čerstvé. Byl to prostor Svatého, místo ticha, do něhož saléhaly svuky nadmíru hlučného města.

V tomto provizorním domě se konaly obojí denní společné modlitby. Při první písni zažehlo dítě nebo mladé Indka v sári indickou lampu, symbol Božího světla, které se zažehuje každého dne v srdci člověka. Opakované spěvy s Taisé a tradiční indické badžany se harmonicky střídaly; oboje se skládají z jednoduchých, dlouho opakovaných vět.

BOJ A KONTEMPLACE

Zatímco se množství poutníků ponořilo do ticha modlitby, městská vírava trvala dál. Ticho se rozprostřelo v každém jednotlivci a stalo se později živnou půdou pro první rozhovory v malých skupinách. Šlo o témata jako: Jak tváří v tvář tolikrátému rozštěpení se zbavit všech forem fatalismu a pasivity? Co podniknout a podstoupit, aby se země stala obyvatelnější - co mohou už nyní učinit ve svém bezprostředním okolí? Jak žít s Kristova odpuštění a dojít až k oběti vlastního života? Ukázalo se, že slova jako osvobození či svoboda mohou od kontinentu ke kontinentu znít velmi různě, že však jeden ideál a jedno snažení jsou společné a platné pro všechny: boj a kontemplace.

Tato zkušenost odbourala mnoho předpokladů, svláště ve vztazích mezi mladými z měst a z venkova, mezi příslušníky různých vyznání, mezi Indý a lidmi ze západního světa... Na závěr Mezinárodního roku mládeže bylo toto rovněž mimořádným znakem vitality asijských církví, přes všechny potíže, s nimiž se musí potýkat.

UPROSTŘED VŠEDNÍHO INDICKÉHO DNE

Poprvé se takové setkání konalo v Asii. Indie vsud svému pozoruhodnému technickému a hospodářskému rozvoji sáštává zemí, kde panuje mnoho bíd. A tak u příležitosti tohoto setkání na jižní polokouli mělo především docházet ke konkrétnímu sdílení života chudých. Mnoho mladých, kteří přicestovali už dřív za na posvátní žili určitou dobu ve vesnicích kolem Madrasu a v Keralu, mohli realitu všedního indického dne přímo uchopit rukama.

GÁNDHÍHO CENA

Frère Roger, obklopený asi 20 dětmi ze slumu, kde tři týdny pobýval, a jedním či dvěma mladými ze všech 45 zastoupených zemí, oznámil posledního večera setkání novou iniciativu: založení "Gándhího ceny". Dlouhotrvající potlesk. Necelá padesátka Poláků přítomných v Madrasu mohla odjet domů s radostnou zprávou, že první nositelka této ceny žije v jejich vlasti. Je to 87letá Anielu Urbanowiczová z Varšavy, jejíž muž i dcera přišli o život v koncentračním táboře za 2. světové války, a ona do dnes probouzí a udržuje ve spoustě lidí veškerou lidsky možnou naději.

Obě místa v Barceloně, kde se všichni účastníci v poledne a večer scházeli ke společným modlitbám, byla od sebe vzdálena jen 200 metrů. Ulice mezi nimi byla při výdeji jídla zpravidla neprůchodná. Co mají společného nejkrásnější kostel města, Santa Maria del Mar, a bývalá seleninová tržnice El Berne, kudy bez ustání fičel vítr? Dvě místa a přesto jedna a tatáž modlitba, která se večer před ikonou s křížem vždy dlouho protahovala.

Přes veškerou rozdílnost se čtvrti Barcelony i sousedních měst pustily do téhož společného dobrodružství. V době příprav byl důraz kladen na setkání s ještě neznámými lidmi ve vlastním okolí, na otevřenost, na návštěvy u lidí angažujících se pro opatření. Obzvláště rodiny velkoryse upoalechly této výsvy: ubytovaly tři čtvrtiny všech účastníků; sotva bylo účastníka, který by na Nový rok nebyl do některé z rodin pozván.

NA STEJNÉ CESTĚ

Ti, kdo se starali o přijetí, měli při setkání spoustu práce. Ale společné modlitby poukázaly na smysl, jaký ta rozsáhlá organizace měla. Jeden z pomocníků prohlásil: "V poslední době jsem vzhledem k rostoucí únavě a tolika překážkám si už nebyl tak docela jist, zda to celé opravdu má cenu. Avšak ta radost noci při setkání hovořit s druhými, modlit se a zpívat, mi dala i poznání, že je ve mně život, který nemá ani začátek ani konec, a odhalila mi i schopnosti, které v sobě mám. Myslel jsem si, že jsem sám, a hledal nějakou oporu - a najednou přišly tisíce mladých, na stejné cestě, s prostotou lidí, kteří mají důvěru. Druhého večera jsem se po ukončení společné modlitby v Santa Maria del Mar, aniž jsem pořádně věděl, proč, rozhodl jít ke křížové ikoně. Mé pochybnosti se rozpráhly. Naplnila mě síla Boží lásky: já jsem nedal nic, a on mi dal všechno." Jeden mladík z centra Barcelony referoval o rozhovorech dopoledne ve farnostech: "V důledku dlouhé doby příprav s mnoha společnými rozhovory a modlitbami byly dny setkání pro mě obzvláště intenzivním zážitkem. Nejenže jsem lépe poznal svou farnost, kterou jsem tak trochu strácel s očí, nýbrž jsem i silněji zapojil do skupiny mladých, kterou jsme vytvořili, abychom více hovořili o víře. Každý týden, i když je nás občas jen pár, se scházíme k modlitbě. U nás se o zkušenostech modlitby a víry hovořívá jen málo. Ale osobní i společné dobrodružství modlitby může přece obstat jen na základě výměny zkušeností."

KONKRETNÍ ÚVAHY

Ke konkrétním úvahám docházelo ponejvíce při návštěvách na místech naděje v dané čtvrti, při setkáních s angažovanými lidmi: nezávazné myšlenky byly konfrontovány se skutečností. Někteří se rozhodli zajít také na místa, kde utrpení obzvláště převažuje. Jak objevit naději i tam? Dva, kteří našli do všení pro mladáctvé, napsali: "Snažili jsem se jim vysvětlit, jak co se právě s mladými z celé Evropy pokoušíme žít: společenství v důvěře a modlitbě. Oni žasli především nad tím, že tolik rodin otevřelo své dveře s takovou důvěrou cizím lidem. Ptali se: Nás by také byli přijali? Na závěr jsme se všichni krátce pomodlili: i ten, který přepadl banku, i ten, který ubil svého šéfa. S velkým překvapením jsme zjistili, že texty bible se mnoha velmi dotýkaly, že mnozí spívali s sebou. Na mnoho otázek, které takové návštěva vyvolá, nemáme žádnou pořádnou odpověď, ale v každém případě jsem měli radost, že jsme u nich byli." talent

Po celou dobu trvání setkání se projevoval úžr Katalánců prožívat takové dny jako slavnost: radost ze vzájemného přijetí, radost ze vzájemného poznávání na stejné cestě. Z toho vznikla v Barceloně již celá řada iniciativ, které přesně vystihují to, co řekl bratr Roger poslední den: "Mnoho Španělů ví, co to znamená odolávat těžkým poměrům. Nevnásobí se mezi nebem a zemí. V tvrdých podmínkách dospěli ke zralosti, které z nich může učinit nositele důvěry v celé lidské rodině."

MEZIKONTINENTÁLNÍ RADA VZÁJEMNÉHO SDÍLENÍ

Na závěr setkání v Barceloně oznámil Prère Roger vytvoření Mezikontinentální rady vzájemného sdílení na podzim roku 1987. Nebude spočívat v nějakých nových dárcovských akcích, nýbrž bude shromažďovat návrhy, jak uvést v život rozsáhlé materiální i kulturní vzájemné sdílení mezi kontinenty.

Víte, že Tomáš, Ježíšův učedník, zemřel v Madrasu a také je tam pochován? Tolik křesťanů má dnes ve víře stejný postoj jako Tomáš. Tomáš nemohl uvěřit, že Kristus vstal z mrtvých. Jednoho dne, kdy všechny dveře byly zamčeny, stanul Zmrtvýchvstalý před ním a řekl: "Tomáši, věříš, protože jsi mě uviděl. Blahoslavení, kdo neviděli, a přece uvěřili."

Věříme-li jen tomu, co z Boha vidíme či cítíme, už to není prostá důvěra; jako bychom k Bohu chtěli dojít bez důvěry v tajemství víry. I když ve svém srdci nepociťujeme žádnou zjevnou odezvu, zůstává Kristus tajemným způsobem v nás přítomen.

Čtyři století po Kristu napsal právě Augustin, poté co dospěl k víře: "Přiliš pozdě jsem si tě zamiloval. A přece: tys byl ve mně - a já jsem byl venku. Nebyl jsem s tebou." Tudiž byl Kristus v Augustinovi už tehdy, kdy ten ještě nebyl věřícím.

(V Barceloně)

V evangeliu dnešního večera (Jan 6, 56-69) se praví, že mnozí, kdo zdánlivě Krista Ježíše pochopili, ho najednou opouštějí, že odcházejí, tak jako se dnes mnozí vzdalují z tajuplného společenství v Těle Kristově, kterým je církev, a tím opouštějí Krista. A Ježíš klade svým učedníkům otázku: A vy, také mě chcete opustit a odejít? Avšak apoštol Petr odpovídá: Ke komu bychom šli? Ty nás přinášíš slova věčnosti pro nás celý život.

Petr pochopil: Kdo chce sáskat Krista jen na zkoušku, vydává se v nebezpečí, že z evangelia nic nepochopí. Proč? Kristus přináší odpověď natolik pro život nezbytnou, že ji nelze vyzkoušet jen letmo. Abychom se my sami sbuildovali v Bohu, je pro nás všechny nezbytné věnovat mu svou důvěru ne pouze dočasně, nýbrž až do konce našeho života na zemi.

Každý z nás by se tak rád sám realizoval. Neberealizace na vlastní pěst, bez ostatních, které nám Bůh v životě světuje, vede k totálnímu sobectví. Neberealizace vždy v evangeliu znamená být Kristovým spolutvárcem, spolutvárcem Božím. Čím silněji člověk hledá společenství s Bohem, tím víc se stane tím, čím v hlubině svého nitra již je. Ano, člověk se realizuje jen v přítomnosti Boží.

(V Madrasu)

Vy jste mladí, já už mám léta. Mohu vám říci, že víra po celý život zůstává postojem, který člověku umožňuje kráčet stále a stále dál. Časem pochopíme, že nám Bůh dává vynalézavého ducha, aby si z nás učinil spolutvářce. Pokud jde o mne, říkám si: Chceš NIKDĚ patřit na Boha? Tak hled, abys denodenně daroval důvěru tajemství víry. Důvěřuj celému tajemství víry, aniž ho v jeho celistvosti chápeš. A z této pozice je možné při práci, na ulici, doma či kdekoli jinde říci Kristu prostě: Vidíš, jak jsem ubohý a zranitelný; tak rád bych žil z tvé tajuplné přítomnosti.

Přirozeně všichni věřící prožijí dny, kdy si říkáme: Ale kde je ten Zmrtvýchvstalý? Chci vám proto ještě jednou říci: Kristus je zde pro všechny lidi bez výjimky. Do každého vkládá Bůh víru; víru, která může být jen zcela prostou důvěrou v Něho, důvěrou tak prostou, že ji může přijmout každý

Často však víru komplikujeme natolik, že nevěřící, agnostici nejsou a to už nic pochopit. Nechápu, kde je náš zdroj. A přece pochopí někdo, kdo neumí číst ani psát, to podstatně zrovna tak dobře jako ten nejvzdělanější člověk na světě: Ne my Boha, nýbrž Bůh si nejprve zamiloval nás.

Už v prvním století církve píše Pavel Korintánům: "Jako věřící, ne jako vidoucí jdeme svou cestou." My všichni kráčíme po své cestě vpřed a není nám přitom zapotřebí jasné viditelnosti. I když jdeme ve tmách, jdeme dál a neustáváme stát, následujeme Krista.

(V Madrasu)

V poslední době jsem byl často žádán, abych něco řekl o onom ano, jímž člověk angažuje celý svůj život pro Krista a evangelium. Je dobré vědět, že toto ano v každém z nás naráží na určité ne. Neboť v nás vězí strach před rozhodnutím, které vyžaduje, abychom se vzdali té či oné často tak přitažlivé možnosti. Jsme všichni takoví, že chceme vždycky mít všechno.

Při pohledu na ano, které váže celý život na Boha, máme často dojem, že je v nás jakási vnitřní prázdnota, jako bychom začínali z ničeho. V takových chvílích pochopíme, že životní angažmá má své místo v tichu a v důvěře v Boha.

V ano jako reakci na povolání k oelibátu kvůli Kristu či v ano manželské věrnosti je obsažena taková absolutnost evangelia, až si často myslíme, že to, co je k tomu potřebné, prostě nemáme. Bůh nás však nikdy nenechá strádat: Boží skutečnosti jsou v nás. Každému platí první Kristovo blahoslavenství: Blažení, kdo mají srdce prosté, neboť jejich jsou Boží skutečnosti.

(V Barceloně)

Pro seberealizaci v Bohu potřebujeme doprovod. V tajemství společenství, jímž je církev, nás Kristus vytrhuje z izolace. Zde nám dává dar připoutání celého našeho života k tajuplné i viditelné skutečnosti víry. Zde nás viditelně doprovází prostřednictvím věřících, dětí, žen, mužů, mladistvých. Doprovází nás skrze všechny, kdo mají úřad služby ve společenství, jímž je církev.

Až přijedete zase domů, bude se od vás požadovat, abyste byli spolutvářci Božími tím, že budete nasazovat celý svůj život, až do smrti, až po okamžik, kdy se otevře brána k věčnosti. Jenže jak to, že přestože tolik chceme, aby Bůh byl v našem životě vším, narážíme sami v sobě i ze strany ostatních na odpor?

Evangelium k nám zde hovoří absolutní řečí. Dává nám poznat: Žít z ducha smrtvýchvstalého Krista znamená zcela se odevzdávat, zcela se darovat. Slova "zcela se odevzdej, zcela se daruj" je možno pronášet jako modlitbu kdykoli, při práci, při rozhovoru, v tichu srdce. A Kristus odpoví: vlije ti do srdce dobrou, plnou, vrchovatou, přetékající míru. S otřesy i protiventvívání - avšak stále přetékající. Proto se zcela odevzdej, zcela se daruj Bohu.

(V Barceloně)

KÁZÁNÍ NA HOŘE (Mt 5,1-7)

Matouš sestavil v horakém kázání nejrůznější Ježíšovy výroky. Narážíme zde na nejpronikavější Ježíšova naučení, na jeho vztah ke všemu, co Bůh ve Starém Zákoně požadoval od svého národa a co se tam označuje jako Zákon, na očekávání, která kladl na své učedníky.

Chceme-li se vyvarovat toho, abyhom z horakého kázání neudělali tísavé či jen určité elitě vyhrazené místo Písma, je třeba si při čtení stále jasné uvědomovat, s jakou snadností (způsobenou řazením slova "blahoslavení") text začíná. V důsledku Božího daru jsou učedníci lidem blahoslavenství, světlem světa a solí země (Mt 5,1-16).

V horakém kázání stanoví Ježíš svůj vztah k Zákonu. Svému národu, který osvobodil, zjevil Bůh na Sinaji svou vůli; poučil svůj národ tím, že mu ukázal cestu pravé svobody. V Ježíšově době se však na Zákon nepohlíželo jako na láskyplné poučení, které Bůh dal svému národu. Zákon byl žit v atmosféře rozvratu. Skrze přítomnost Kristovu mezi lidmi (Mt 5,1), skrze dar nového, sjednoceného a usmířeného srdce se nyní může Boží vůle ve světě naplnit (Mt 5,17). Lidé mohou tedy nyní vyzářovat to, čím je Bůh na zemi (Mt 5,48).

Ježíš sice káždě na své učedníky jasná očekávání, přesto však se nikdy z nich nekonstituuje vše říkající program, který by sprostčoval samostatného myšlení, konání, chápání přítomnosti a hledání náležitých způsobů jednání. Naopak: Horaké kázání vynikajícím způsobem apeluje na lidskou představitivost, na naši tvůrčí schopnost, na věkerou energii srdce k lásce a k odpuštění. To vše mohutně hovoří z výroku, kterým Ježíš na závěr shrnuje svůj vztah k Zákonu: "Proto co chcete, aby lidé dělali vám, to všechno dělejte vy jim, neboť to je celý Zákon a Proroci." (Mt 7,12)

DRUHÝ LIST KORINTANŮM

Ze všech Pavlových listů je druhý Korintanům napsán nejživěji. Začíná svědectvím o utrpení a slávě apoštolské služby (kap. 1-7), následuje výzva k poskytování darů (kap. 8-9) a navazuje pak obrana proti výtkám, které byly Pavlovi činěny (kap. 10-13).

Aby vysvětlil svůj služební úřad, hovoří apoštol o svém sjednocení s Kristem. Všechny jeho skoušky jsou utrpením Kristovým; jeho radostí je, že v něm žije Zartvýchvstalý (1,5; 4,10-11). Neboť "vše přichází od Boha" (5,18) a od Krista, který je Božím "obrazem" (4,4), Božím "ano" (1,19-20). Ve ~~své~~ chvíli vnitřního i vnějšího pronásledování proto Pavel "přetéká radostí" (7,4-5). Neboť vidí celý svět ve světle usmíření, které Kristus již ~~je~~ dokončil, nikoho už "neposuzuje podle lidských měřítek" (5,14-19). Nemá proto záměr být "pánem nad vírou" jako "litera, která zabíjí", nýbrž "služebníkem radosti" věřících, té radosti Ducha svatého, která člověka přetvořuje k zářivé podobě Pána (1,2⁴ a 3,18).

Skřípkařčování, znak spojení mezi křesťany žijícími již daleko od sebe (kap. 8-9), je pravděpodobně prvním záměrem společného sdílení v celé lidské historii. Je založeno na věčnosti za "nepochopitelný dar" Boží (9,15) a

sdá se, že síla už nevystačí, zastavit se je nemožné, zbývá jen zbytek dů-
věry v to, že je dobré, že tu jsme. Pak v jedné rodině s mnoha dětmi. Je-
jich radost z toho, že jsem několik dní s nimi, je nepopsatelná. Kdo jsem
já, že někdo má z mého pobytu takovou radost? Tváře říkají vše. Rodina je
velice chudá, ale dokáží se vzájemně nekonečně obohacovat.

NSR

Vršení do indické reality jsme zprvu byli zcela bez dechu: Je naše n-
řovanost příliš slabá? Naše úloha se teď jeví ještě jasněji. Odvážít se
do denních obtíží a čelit jim a přesto všechno očekávat a naději čerpat z
modlitby. Při setkání jsme hovořili s jednou manželskou dvojicí z Madrasu.
On pracuje v přístavu. Hned nato nás prostě pozvali k sobě na oběd. Důvěra
srdce, které nás vytrhla ze samosřejnosti navyklého života.